

1. Σκηνή κυνηγιού από τάφο των Θηβών.
1400 π.Χ., Αίγυπτος. τοιχογραφία.

ΑΦΗΓΗΜΑΤΙΚΗ - ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Στην αιγυπτιακή τέχνη στόχος του καλλιτέχνη ήταν η σαφήνεια (η εικόνα έπρεπε να "διατηρεί" το σώμα ακέραιο για θρησκευτικούς λόγους). Όλα έπρεπε να αναπαρασταθούν από την πιο χαρακτηριστική τους οπτική γωνία:
Το πρόσωπο είναι όμοια αντιληπτό από το πλάι.
Το μόνι όμως αναπαριστάνεται όπως το βλέπουμε από μπροστά.
Ο κορμός επάνω. Το πόδι και τα χέρια από το πλάι.
Ο βασιλιάς, ως "μεγαλύτερος" στην ιεραρχία, απεικονίζεται μεγάλος. ενώ ο υπηρέτης μικρός.

Ο χώρος αποτελείται από τρεις διαστάσεις: ύψος, πλάτος, βάθος.
Το ζωγραφικό επίπεδο από δύο: ύψος και πλάτος.
Η αναπαράσταση του κόσμου και της ζωής στη δισδιάστατη επιφάνεια του ζωγραφικού επιπέδου υπήρξε πάντοτε για τον άνθρωπο ένα πρόβλημα. το οποίο, ανάλογα με τους ζωγραφικούς κανόνες των διάφορων εποχών, έλυσε με διαφορετικούς τρόπους.

2. "Η Θεοδώρα και η οικογένειά της":
6ος αιώνας μ.Χ., Ραβέννα, ψηφιδωτό.

ΠΑΡΑΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΙΣ Ο ΚΕΦΑΛΙΑ

Στο Βυζάντιο η αναπαράσταση γίνεται κατά μέτωπον και αναπτύσσεται κατά μήκος της δισδιάστατης επιφάνειας.
Ο χώρος δεν εκτείνεται στο βάθος· είναι πλασματικός. Ο χώρος· το φόντο - στη βυζαντινή αειογραφία λέγεται κόμπος. και είναι χρυσός. Η βυζαντινή ζωγραφική διαφοροποιεί τις αναλογίες πραγμάτων και σωμάτων. προκειμένου να τονίσει ένα συνσφύσμα ή να συμβολίσει μια υπερβατική έννοια

Τόσο η αιγυπτιακή όσο και η βυζαντινή τέχνη δεν ποριστούν τα πρόγματα μόνο όπως τα βλέπουν. αλλά και όπως τα γνωρίζουν και τα αξιολογούν. Όπως κάνει ένα μικρό παιδί. που σχεδιάζει ακόμα κι αυτό που δε βλέπει. μεγαλώνει όσα του κόνουν εντύπωση και παραλείπει όσα θεωρεί περιττά ή δεν ξέρει σε τι χρησιμεύουν.

3. Δήμητρα.
6 ετών, 1983.